

"אביבה"

"אני אוהב אותך!"

בית-המשפט אסר עליו להתראות איתה. גם היא אוהבת אותי, אבל אני פוחד שהיא לא תחכה לי אם היא לא תשמע ממני. היא תחשוב ששכחתי אותה.
"אני מבקש למסור לה מעל דפי העיתון שאני אוהב אותה, שתמיד אוהב אותה. שתחכה בסבלנות. כשהסיוט יעבור, נהיה יחד. לתמיד."

במי הצעיר הצנום, בעל ההופעה הצנועה והפנים הנעימים, שנכנס כאחד הימים בשבוע שעבר למשרדי מערכת "העולם הזה", היתה בקשה שיגרתית: לראות את אחד הכתבים.
אולם כאשר מבוקשו ניתן לו, הפכו דבריו למאוד בלתי-שיגרתיים: "שמי ברוך דורפמן" הציג את עצמו. "אני אוהב נערה — אבל

ישכנו שם אובדעצות, ואז החלטנו: אם אתה לא יכול לעזור לנו — נעזור לעצמנו, אמרנו. אביבה תיכנס להריון — ואז הוא יהיה מוכרח לתת לנו להתחתן. העורך-דין לא הגיב.

"רוצה לישון איתי"

עד אותו יום לא נגעתי בילדה. בקושי התשקנו. אבל אחרי החלטה הזאת התחלנו לחיות יחד. היחסים האינטימיים קישרו אותנו יותר. רוב הזמן היינו מבלים יחד. אבל את המחיר שילמה אביבה. היא קיבלה מכות איומות. באחד הימים, כשבאתי לקחת אותה מבית הספר, היא הודיעה לי שברחה מהבית. שאלתי אותה מה היא תעשה עכשיו. אבוא לגור אצלך. היא השיבה בפסקנות.
הבאתי אותה אלי הביתה. אמי קיבלה אותה יפה, והתקשר רה עם הוריה של אביבה, הודיעה להם שהילדה אצלנו. הם ביקשו פגישה עם אמי בבית-קפה בעיר.
לפני שאמי יצאה לפגישה, היא הציעה את המיטות ואמרה לאביבה שהיא מסדרת לה מקום לישון על הספה בסלון. אבל אביבה עשתה לה סימן ביד שהיא רוצה לישון איתי.

ברוך דורפמן

מיד, אמר לי. היא רק בת 15 וחצי ועדיין לא יודעת מה היא רוצה.
ניסיתי לשכנע אותו שאני ובתו מאוהבים, אבל זה לא עזר. כשהוא ראה שאני לא מחתר, הוא התחיל להשמץ את אביבה. הוא אמר לי שהיא יוצאת עם כל אחד ואחר כך עוזבת אותם ומרמה אותם, וזה מה שהיא תעשה גם לי. לא עניתי לו ועזבתי את המשרד.

ברוך דורפמן ואביבה נפגשו לראשונה בבית-החולים. הדסה בת-לאביב, לפני ארבעה חודשים.
ברוך עובד בבית-החולים מזה שנתיים כנהג מכונית פרטית בשירות בית-החולים. בן 22, שיער כהיר, בעל עיניים כחולות. כילד נחקף בשיתוק-ילדים, בומן המגיפה הגדולה שפשטה בארץ ב-1950. מאז הוא משותק ברגליו השמאלית. הוריו נפרדו בזמן מחלתו, וברוך גדל במוסדות. כשהתגבר, נדד ממקום עבודה אחד למשנהו, כאשר כל פעם מפטרים אותו בגלל נכותו. לבסוף, בעזרת אמו, ידידים והלחאות, רכש מכונית פגיו מסחרית והתקבל לעבודה בבית-החולים.
דרכה בחיים של אביבה, לעומת זאת, היתה דווקא סוגה בשושים.
היא בתו היחידה של עורך-דין אמיד, מתגוררת ברחוב מסואר בצפון תל-אביב, גדלה מוגנת ונאהבת.
הנערה השחרחרת, נמוכת-הקומה, התנדבה לאחרונה לעבוד בבית-החולים הדסה מספר שעות ביום, במשך כמה חודשים. יחד איתה התנדבו עוד כמה מחברותיה בששיל תיכון. הצעת העזרה שלהן התקבלה בהדסה בידיים פתוחות.

"היא לא מצאה חן בעיני"

על מה שאירע מרגע שאביבה הגיעה לבית-החולים, וכיצד התפתחה הפגישה בין שני הצעירים לרומן אהבה גדול שהסתיים במעצר ומשפט, מספר ברוך דורפמן:
כשהגיעו הילדות מן התיכון לבית-החולים, דווקא אביבה מצאה חן פחות חן בעיני. קשה לי להסביר למה — שטוט לא חיבבתי אותה.
אבל יום אחד היא ניגשה אלי וביקשה שנעשה סיבוב במכונית שלי. הסכמתי. נסענו והתחלנו לשוחח, וראיתי שהיא ילדה נחמדה ונבונה. קבענו לצאת באותו ערב.
מאותו יום התחלנו להיפגש יום יום בבית-החולים, וכל שישי-שבת יצאנו לקולנוע. כשהפסיקה אביבה לעבוד בבית-החולים בגלל שהתכוונה לבחינות, היתה באה יום יום לבקר אותי.

בבית סיפרה אביבה שהיא הכירה צעיר נחמד הלומד רפואה. אביה לא מצא בכך פסול ולא עמד בדרכה. עד שיום אחד אביבה חלתה, ובאתי לבקר אותה בביתה. הבאתי סרחים לאמא שלה ורובנובניירה לילדה. בהתחלה היססתי — עלולת, אבל אביבה הפצירה בי.
עליתי — וזוכית לקבלת פנים צוננת למדי. לאביה כבר נודע או שאני נהג אמבולנס בכך הכל, לא סטודנט לרפואה, וכשראה שאני גם נכה, החליט לעשות סוף לרומן. אולם הוא לא רצה לעשות זאת כאשר בתו שכבה חולה.

"היא תרמה גם אותך"

כשהבריאה אביבה, המשכנו לצאת. למרות שלכלל יחסים אינטימיים לא הגענו, ראיתי שאני מאוהב בילדה והיא אוהבת אותי. החלטנו להתארס. קניתי לה טבעת וחשבת לעשות את האירוסין בפני שני עדים.
אבל יום אחד היא הגיעה אלי וסיפרה לי שאביה אוסר עליה להתראות איתי בכלל. צילצלתי לאביה למשרד. הוא הזמין אותי אליו.
כשהגעתי, בלי הרבה חוכמות, הוא מיד הודיע לי שאפסיק להתראות עם בתו. זה לטובתך שתעזוב אותה.
שם הנערה בדוי לצורך הכתבה. בגלל היותה קטינה אין לזהותה.

"חשוד בבעילת קטינה"

באותו רגע גמלה ההחלטה בליבי. ידעתי שאני מסתכן במאסר של שלוש שנים. סיפרתי לו שאני חי עם הילדה. קיחתי שיהיה משפט ושהשוטף יכריח את האב לתת לנו להתחתן. מיד אחרי שסיפרתי, אמר לי הקצין החוקר: אתה עצור! לקחו אותי משם ישר לאבו-כביב.
אמי ניגשה תיכף ומיד לעורך-דין. אבל עורך-הדין הזה, שבנוכחותו החלטנו בזמנו לקיים יחסים, כדי שאביבה תיכנס להריון, והוא היה שותף לכל הלבטים שלנו — דרש אלפיים ליי כדי לשחרר אותי בערבות. או פנתה אמי לעורך-דין צבי לידסקי, עליו אמרו לה שהוא משחרר אותי כעבור עשרה ימים.
אולם שהוריו היה כרוך בתנאי אכזרי שלא אתראה עם אביבה עד המשפט. אם אפר את התנאי — אחזור למעצר.
עכשיו, אני גם ללא אביבה — וגם צפוי לשלוש שנים בית-סוהר.
כל מה שנותר לי זו התקחה שבית-המשפט יאמין באהב' תנו, וירשה לנו להתחתן.
ולאביבה, המנותקת ממני והנמצאת לבדה תחת לחצים נוראים מצד הוריה, אני מוכיח מעל דפי העיתון: אני אוהב אותך.

מכות במקל על הראש

משכננו להתראות בחשאי. אביבה היתה באה אלי לעבודה, או שאני הייתי לוקח אותה מבית-הספר הביתה. בערב, כשהיינו רוצים לצאת, היא היתה מסדרת עם חבר שיבוא לקחת אותה מהבית, כך שהוריה חשבו שהיא יוצאת איתו, ואחרי-כך נפרדת ממנו ובאה אלי.
אולם יום אחד הגיעה אלי הילדה כשהיא הבולה ומוכה בכל גופה. היא הראתה לי סימנים כחוליים על הגוף וסיפרה לי שלאביה נודע שאנחנו נפגשים, והוא היכה אותה במקל על הראש ובכל הגוף.
הצעתי לה שנפסיק להיפגש. הסברתי לה שהיא עוד צעירה ואולי מוטב שתעזוב אותי. אמרתי לה: זה כואב לי, שאת מקבלת מכות. כל מכה שאת מקבלת, אני מרגיש אותה על בשרי. אבל היא לא הסכימה. היא אמרה שהיא אוהבת אותי ומקבלת את המכות באהבה.
אבל אביבה התחילה לקבל לעיתים יותר ויותר חכופות. החלטנו שעלינו לעשות משהו כדי שנוכל להיות יחד. ניגשנו לעורך-דין, ורצינו לתבוע את אביה של אביבה בגלל המכות, ולהשיג צו שיתן לנו להתראות.
עורך הדין הסביר לנו שאביבה היא קטינה ואי-אפשר להכריח את האב להתיר לה להתראות איתי. ובאשר למכות, אמר, זה ענין מסובך, מה עוד שהאב הוא עורך-דין, והוא אינו מעוניין להתחיל איתו.